

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Kutnie, IV Wydział Pracy zasądził od pozwanego S. G. na rzecz powoda J. K. kwotę 9.032,47 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres grudzień 2011 roku – marzec 2012 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty (pkt. 1 wyroku), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.426,75zł tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę za okres styczeń – listopad 2011 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 23 maja 2012 roku do dnia zapłaty (pkt. 2), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.801,00 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy z ustawowymi odsetkami od dnia 23 maja 2012 roku do dnia zapłaty (pkt 3), oddała powództwo w pozostałym zakresie (pkt. 4), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.116,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt. 5), wyrokowi w punkcie 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.500,00 zł (pkt. 6), nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kutnie kwotę 664,00zł tytułem nieuiszczonej opłaty stosunkowej od pozwu w części uwzględniającej powództwo (pkt 7).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Strony zawarły pierwszą umowę o pracę w dniu 11 kwietnia 2011 roku na czas określony do dnia 31 grudnia 2011 roku. Powód miał otrzymywać kwotę 1.386 zł tytułem wynagrodzenia zasadniczego, 100 zł tytułem dodatku za godziny nocne oraz 100 zł tytułem ryczałtu za nadgodziny. Kolejną umowę strony zawarły w dniu 29 grudnia 2011 roku na czas określony do dnia 31 grudnia 2016 roku. Zmianie uległa jedynie wysokość wynagrodzenia podstawowego na kwotę 1.500 zł. W umowach zostały określone przyczyny możliwości potrąceń z wynagrodzenia pracownika.

Powód otrzymał przelewem na rachunek bankowy kwoty:

1. w dniu 15 listopada 2011 roku – 1.114,49 zł tytułem wynagrodzenia,
2. w dniu 23 listopada 2011 roku – 2.832 zł tytułem wpłaty,
3. w dniu 19 grudnia 2011 roku – 1.114,49 zł tytułem wynagrodzenia,
4. w dniu 22 grudnia 2011 roku – 5.000 zł tytułem wpłaty,
5. w dniu 19 stycznia 2012 roku – 1.114,49 zł tytułem wpłaty,
6. w dniu 10 lutego 2012 roku – 5.000 zł tytułem wpłaty,
7. w dniu 27 lutego 2012 roku – 1.194,01zł tytułem wynagrodzenia,
8. w dniu 02 marca 2012 roku – 1.500zł tytułem wpłaty.

Powód podpisał odbiór wynagrodzenia za grudzień 2011 roku, luty 2012 roku.

W trakcie zatrudnienia powód nie korzystał z urlopu wypoczynkowego zaś po rozwiązaniu stosunku pracy pozwany nie wypłacił mu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Ponadto nie otrzymał wyrównania wynagrodzenia za przejechane kilometry, które pozwany wyliczał na podstawie danych uzyskanych od kontrahenta zaś zgodnie z umową winny być wypłacane od faktycznie przejechanych kilometrów.

Powód miał otrzymywać dodatkowe wynagrodzenie od kilometrów, które faktycznie zostały przejechane i zliczane z tarcz tachografów. Wynagrodzenie zasadnicze miało być płatne do dnia 10 każdego następnego miesiąca zaś kilometrówki do 20 dnia każdego następnego miesiąca. Powód otrzymał pismo od pozwanego, że obciąża go kwotą

2.500 euro za to, że nie pojechał w zaplanowany kurs. Powód nie wyjechał w trasę z powodu braku wypłaty należnego mu wynagrodzenia o czym informował pozwanego na trzy tygodnie przed planowanym wyjazdem.

Z wyliczeń powoda wynika, iż winien otrzymać w grudniu 2011 roku kwotę 4476 zł, a nie otrzymał nic, w styczniu 2012 roku 2812zł zaś otrzymał kwotę 5.000zł, za luty 2012 roku 7253 zł zaś przełał 1500 zł. Za marzec 2012 roku powód winien otrzymać kwotę 3300 zł zaś nie otrzymał nic.

Pozwany poinformował powoda, iż poprzez nie wykonanie przewozu został narażony na stratę w wysokości 2.500 euro.

Firma na rzecz której pozwany świadczył usługi wyliczała wartość przejechanych kilometrów za daną trasę.

W stosunku do pracownika D. G. (1) jego umowa z pozwanym i wypłaty za kilometrówki odbywała się na podstawie wyliczeń firmy duńskiej. D. G. nie posiadał wiedzy co do umowy w tym zakresie łączącej powoda z pozwanym.

Stosunek pracy pomiędzy stronami ustał w dniu 06 kwietnia 2012 roku na skutek rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia przez pracodawcę.

W ocenie sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy nie budzi wątpliwości. Sąd ograniczył dowód z przesłuchania stron na rozprawie w dniu 18 października 2013 roku jedynie do przesłuchania powoda uznając niestawiennictwo pozwanego za nieusprawiedliwione. Pełnomocnik pozwanego podniósł bowiem w tym zakresie, iż pozwany przebywa poza granicami kraju i nie zdążył wrócić na dzień rozprawy. Wskazać jednak należy, iż pozwany został zawiadomiony o terminie rozprawy już w dniu 05 sierpnia 2013 roku, a zatem na ponad 2 miesiące przed jej terminem. W związku z wezwaniem sądu winien odpowiednio zaplanować swoje obowiązki służbowe tak aby stawić się na wezwanie sądu. W związku z tym zdaniem sądu jego niestawiennictwo było celowe i nieusprawiedliwione.

Sąd pominął pozostałe wydruki bankowe złożone przez powoda przy pozwie poza ustalonymi w stanie faktycznym jako nie dotyczące okresu czasu objętego pozwem i zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd podniósł także, iż pełnomocnik pozwanego był zobowiązany do złożenia tarcz tachografów oraz kart kierowcy za okres marzec 2011 – marzec 2012 w związku z wnioskiem powoda o wyliczenie na tej podstawie jego należności przez biegłego sądowego. Ponowne zobowiązanie zostało nałożone w tym zakresie postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2013 roku i nie zostało wykonane. W związku z powyższym przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na wniosek powoda było faktycznie niemożliwe i z tego powodu wniosek ten sąd oddalił uznając jednak, iż brak złożenia tych dowodów może obciążać tylko i wyłącznie pozwanego zgodnie z art. 233§2 kpc. W związku z tym w ocenie Sądu nie ma również podstaw do kwestionowania wyliczonych samodzielnie przez powoda należności i przedstawionych w toku procesu w trakcie zeznań w dniu 18 października 2013 roku.

Pozostały materiał dowodowy nie budzi wątpliwości i nie był kwestionowany przez strony postępowania.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo jest częściowo uzasadnione.

Sąd podniósł, iż bezspornym jest, iż strony mogą ustalić warunki wynagradzania również w formie ustnej poza uregulowaniami wynikającymi z pisemnej umowy o pracę zgodnie z art. 29 kp. W niniejszej sprawie strony ustaliły właśnie dodatkowe wynagrodzenie w formie ustnej w stawce zależnej od ilości przejechanych kilometrów ostatnio w stawce 40 groszy za kilometr. Spór pomiędzy stronami dotyczył tego czy wynagrodzenie to miało być naliczane od faktycznie przejechanych kilometrów czy od tych wskazywanych przez kontrahenta pozwanego. Z zeznań powoda wynikało, iż ustalenia dotyczyły wynagrodzenia za faktycznie przejechane kilometry. Sąd Rejonowy uznał, iż nie przeczą temu zeznania świadka D. G. albowiem wskazał on na warunki swojej umowy o pracę nie znając treści umowy stron niniejszego postępowania. W związku z powyższym wobec braku materiału dowodowego przeciwnego zeznaniom powoda Sąd I instancji przyjął jego zeznania za wiarygodne i stanowiące punkt wyjścia do dalszych rozważań. Ponieważ pozwany nie złożył tarcz tachografów i niemożliwym było zweryfikowanie roszczenia powoda

od strony wyliczeń przez biegłego sądowego (pomimo wniosku powoda w tym zakresie) Sąd uznał, iż zasadnym było przyjęcie do rozstrzygnięcia wyliczeń przedstawianych przez powoda.

Sąd Rejonowy wskazał, iż z postępowania dowodowego w szczególności zeznań powoda oraz dowodów otrzymanych wpłat wynika, iż należne mu kwoty to:

1. za miesiąc grudzień 2011 kwota 4476 zł z czego pozwany wypłacił kwotę 1114,49zł,
2. za miesiąc styczeń 2012 kwota 2812zł przy czym pozwany zapłacił mu kwoty 1194,01zł oraz 5000zł
3. za miesiąc luty 2012 kwota 7253zł przy czym pozwany zapłacił mu 1500zł,
4. za miesiąc marzec 2012 kwota 3300zł przy czym pozwany nie wypłacił na jego rzecz żadnej kwoty.

W związku z powyższym w zakresie roszczeń powoda o zasądzenie wynagrodzenia zasadniczego i za przejechane kilometry zgłoszonego na łączną kwotę 17.166 zł powodowi należą się kwoty przedstawione przez niego, a niemożliwe do zweryfikowania na skutek odmowy złożenia dokumentów przez pozwanego w wysokościach: 4476zł + 2812zł + 7253zł + 3300zł, od których odjąć należy kwoty 1114,49zł – 1194,01zł – 5000zł – 1500zł. Łącznie zatem w ocenie Sądu I instancji należna powodowi kwota za okres grudzień 2011 roku – marzec 2012 roku wynosi 9.032,47zł z ustawowymi odsetkami od łącznej dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo co do tego roszczenia Sąd uznał za bezzasadne i je oddalił. Sąd podniósł też, iż pomimo wskazania w pozwie dat do naliczania ustawowych odsetek za opóźnienie powód nigdy nie określił od jakich konkretnie kwot żąda odsetek za poszczególne miesiące, a zatem jedyną możliwością było ich przyznanie od całej kwoty od ostatniej daty wymagalności wchodzącego w jej skład wynagrodzenia za marzec 2012 roku.

Ponadto sąd zasądził zgodnie z żądaniem powoda kwotę 2.426,75zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a więc od dnia 23 maja 2012 roku tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę za okres styczeń – listopad 2011 roku. Zdaniem sądu zeznania powoda potwierdzają fakt braku wypłaty wskazanej różnicy zaś brak złożenia tarcz tachografów uniemożliwiają ich precyzyjne wyliczenie co jak wskazywano powyżej również winno być przyjęte na korzyść pracownika.

Z uwagi na brak dowodów potwierdzających korzystanie przez powoda z urlopu wypoczynkowego w okresie jego zatrudnienia czy wypłaty ekwiwalentu z tego tytułu sąd zasądził na rzecz powoda niekwestionowaną kwotę z tego tytułu w wysokości 1801 zł również z odsetkami od dnia 23 maja 2012 roku jako dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty na podstawie art. 171 § 1 kp. Zdaniem sądu z zeznań powoda wynika jednoznacznie, iż nie korzystał z urlopu jak również nie otrzymał należnego mu ekwiwalentu. Sam zapis w treści świadectwa pracy, iż ekwiwalent ten wypłacono za 9 dni nie zasługuje na uwzględnienie przy braku potwierdzenia jego wypłaty. Ponadto Sąd wskazał, iż pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł, iż nie wypłacił wynagrodzenia za marzec 2012 roku z uwagi na potrącenie należności. W takiej sytuacji nielogicznym wydaje się aby pracodawca potrącając należności (wskazywane na ponad 10.000 zł) wypłacił w rzeczywistości ekwiwalent za urlop, a potrącił jedynie wynagrodzenie za pracę. Zdaniem sądu wobec tych okoliczności oraz w świetle zeznań powoda zapisy świadectwa pracy nie zasługują na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu zgłoszony przez pozwanego zarzut potrącenia na kwotę 2.500 euro wskazany jako kwota 10.650zł nie podlega uwzględnieniu. Strona pozwana wskazała, iż wskazaną kwotę pozwany potrącił z wynagrodzenia powoda za marzec 2012 roku w związku ze szkodą poniesioną przez pracodawcę. Po pierwsze jak wynika z pisma z dnia 03 kwietnia 2012 roku pozwany nigdy nie wskazywał na poniesienie szkody ale na narażenie na jej wystąpienie. W aktach sprawy nie ma żadnego dowodu, iż wskazaną szkodę pozwany rzeczywiście poniósł co ewentualnie uprawniałoby go do zgłoszenia zarzutu potrącenia roszczenia w tym zakresie. Sąd wskazał też, że chociaż w umowie o pracę powoda jest zapis, iż wyraża on zgodę na potrącenie tego typu należności (§4 ust. 3.2 lit. „j” umowy o pracę k: 34 odwrót) sformułowany na podstawie art. 91§1 kp to jednak po pierwsze wydaje się oczywistym, iż możliwość ewentualnego potrącenia następuje wyłącznie wtedy gdy szkoda rzeczywiście nastąpi. Ponieważ pozwany nie udowodnił szkody w niniejszym postępowaniu to nie mógł również potrącić sobie wskazanych należności. Po drugie możliwość potrącenia

na pisemne oświadczenie pracownika jest również limitowana kwotowo zgodnie z art. 91§2 kp i potrącenie na kwotę 10.650zł z pewnością nie było możliwe. Ponadto w ocenie sądu zawarcie takiego postanowienia w umowie o pracę uznać należało w ogóle za nieważne i nie dające podstaw do dokonywania jakichkolwiek potrąceń. Cytowany zapis umowy jest bowiem katalogiem zupełnie otwartym przyczyn, w których pracodawca mógłby potrącić wynagrodzenie pracownika. Nie ma dowodów, iż powód w dacie zawarcia umowy miał jakąkolwiek wiedzę na temat ewentualnych możliwych sytuacji faktycznych powstania długu, podstaw jego odpowiedzialności i jego wysokości a w konsekwencji w takich okolicznościach zapis ten należy uznać za nieważny (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05.05.2004r Pr. Pracy nr 10 z 2004 str. 35). W związku z powyższym, zdaniem Sądu Rejonowego pracodawca nie mógł potrącić jakiegokolwiek kwoty ze wskazywanych 2.500 euro (10650zł) ani w trakcie trwania stosunku pracy, po jego ustaniu jak również w toku niniejszego procesu.

W związku z zasądzeniem należności ze stosunku pracy sąd nadał wyrokowi z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda w kwocie 1500 zł na podstawie art. 477²§1 kpc.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc w zw. z §12 ust. 1 p. 2 w zw. z § 6 p. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) zasądzając na rzecz powoda kwotę 1.116 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przyjmując, iż wygrał on proces w 62%.

O nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 Ustawy z dn. 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w związku z art. 100 kpc i nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kutnie kwotę 664 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty stosunkowej od pozwu w części uwzględniającej powództwo.

Apelację od powyższego orzeczenia w części uwzględniającej powództwo wniósł pełnomocnik pozwanego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego - art. 77⁵ kp polegają na niezasadnym uwzględnieniu roszczenia o zasądzenie wynagrodzenia za przejechane kilometry w kwotach wskazanych w pkt. 1 i 2 wyroku i przyjęciu, iż kwoty te stanowią wynagrodzenie za pracę za okres od grudnia 2011 do marca 2012 oraz wyrównanie wynagrodzenia za pracę za okres styczeń -listopad 2011, podczas gdy świadczenia z tytułu podróży służbowej, do uregulowania których kompetencję ustanawia art. 77⁵ kp., nie mają charakteru wynagrodzenia za pracę wykonywaną w czasie podróży służbowej, ponieważ diety i inne świadczenia związane z podróżą służbową stanowią kompensatę dodatkowych kosztów, które ponosi pracownik w związku z tym, że nie wykonuje pracy w stałym miejscu pracy, lecz zmuszony jest odbyć podróż w celu jej wykonania.

2. obrazę prawa procesowego - art. 237 w zw. art. 302 w zw. z art. 217 kpc przez niesłuszne oddalenie wniosku o odroczenie rozprawy w celu przeprowadzenia dowodu z przesłuchania pozwanego, w sytuacji gdy niestawiennictwo pozwanego zostało wywołane przyczyną niezależną od niego, a powód dopiero w toku przesłuchania w charakterze strony wskazał na okoliczności dotychczas nieznanne zaprzeczające dokumentom w postaci polecenia wyjazdu służbowego i rachunku kosztów podróży, na których powód każdorazowo pokwitował własnoręcznym podpisem odbiór należności.

3. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału w sprawie, wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 kpc przez dokonanie oceny dowodów w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania poprzez:

- niezasadne uznanie, iż powodowi nie zostało wypłacone wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalent z tytułu podróży służbowej, w sytuacji gdy powód własnoręcznie podpisał na dokumencie w postaci polecenia wyjazdu służbowego i rachunku kosztów podróży kwitował odbiór należności,

- niezasadne uznanie, iż strony umówiły się, iż należności z tytułu wyjazdu służbowego będą rozliczane w oparciu o wynikającą z tachografu liczbę faktycznie przejechanych kilometrów, w sytuacji gdy pozostali kierowcy w przedsiębiorstwie pozwanego rozliczali się z tzw. diet w oparciu o dystans wynikający z dokumentów przewozowych, a powód nigdy w czasie świadczenia pracy nie składał żadnych wniosków o „dopłatę” należności z uwagi na różnicę wynikającą ze wskazań tachografu i nigdy nie kwestionował sposobu wyliczania tych należności w sposób przyjęty przez pozwanego.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz treści obowiązujących przepisów prawa.

Sąd Rejonowy poczynił poprawne ustalenia faktyczne i dokonał właściwej subsumcji prawnej.

Brak jest uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa procesowego art. 237 w zw. art. 302 w zw. z art. 217 kpc poprzez niesłuszne oddalenie wniosku o odroczenie rozprawy w celu przeprowadzenia dowodu z przesłuchania pozwanego, w sytuacji gdy niestawiennictwo pozwanego zostało wywołane przyczyną niezależną od niego, a powód dopiero w toku przesłuchania w charakterze strony wskazał na okoliczności dotychczas nieznanne zaprzeczające dokumentom w postaci polecenia wyjazdu służbowego i rachunku kosztów podróży, na których powód każdorazowo pokwitował własnoręcznie odbiór należności.

W myśl art. 237 kpc. niestawiennictwo stron na termin nie wstrzymuje przeprowadzenia dowodu, chyba że obecność stron lub jednej z nich okaże się konieczna.

Art. 302 § 1 kpc. stanowi, że gdy z przyczyn natury faktycznej lub prawnej przesłuchać można co do okoliczności spornych jedną tylko stronę, sąd oceni, czy mimo to należy przesłuchać tę stronę, czy też dowód ten pominąć w zupełności. Sąd postąpił tak samo, gdy druga strona lub niektórzy ze współuczestników nie stawili się na przesłuchanie stron lub odmówili zeznań.

Wobec tego strona, która nie stawia się na rozprawie lub odmawia składania zeznań, podejmuje ryzyko, że zastosowanie znajdzie przepis art. 302 § 1 kpc. a jej stanowisko procesowe nie zostanie poparte stosownymi dowodami. Strona nie może wówczas skutecznie zarzucać naruszenia jej praw procesowych. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 grudnia 1998 r., I PKN 505/98, OSNP 2000, nr 3, poz. 110, uznał, że sąd drugiej instancji może pominąć dowód z przesłuchania strony, jeżeli został on dopuszczony w pierwszej instancji, a strona przez własne niestawiennictwo uniemożliwiła jego przeprowadzenie. Tak więc brak przeprowadzenia dowodu z przesłuchania jednej ze stron na skutek jej nieusprawiedliwionego stawiennictwa obciąża tę stronę.

Na gruncie rozpatrywanego przypadku, na skutek nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanego na rozprawie, Sąd Rejonowy prawidłowo ograniczył dowód z przesłuchania stron do przesłuchania powoda. Nie sposób przyjąć, jak

chce skarżący, iż Sąd winien odroczyć rozprawę celem przeprowadzenia dowodu z przesłuchania pozwanego, bowiem jego niestawiennictwo zostało wywołane przyczyną od niego niezależną.

Powyższe twierdzenie nie znajduje żadnego usprawiedliwienia w okolicznościach sprawy. Wskazać należy, iż pełnomocnik strony pozwanej tłumaczył jej nieobecność na rozprawie wyjazdem zagranicznym. Niemniej jednak, co słusznie zauważył Sąd I instancji, pozwany został wezwany na termin rozprawy z zobowiązaniem do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia z jego zeznań na ponad dwa miesiące przed jej terminem. Niewątpliwie zatem mógł tak zaplanować swoje obowiązki by nie kolidowały z terminem rozprawy. Strona pozwana nie wykazała, iż wskazany wyjazd zagraniczny miał charakter nadzwyczajny, nie dający się przewidzieć ponadto był wywołany okolicznościami, które wymagały osobistej obecności pozwanego i były związane z jego istotnymi życiowo interesami. Niewątpliwie więc niestawiennictwo pozwanego obciążało pozwanego.

Oceny tej nie zmienia twierdzenie skarżącego, iż w sprawie zachodziła także konieczność przesłuchania pozwanego, bowiem powód dopiero w toku przesłuchania w charakterze strony wskazał na okoliczności dotychczas nieznanne, zaprzeczające dokumentom, w postaci polecenia wyjazdu służbowego i rachunku kosztów podróży, na których powód każdorazowo pokwitował własnoręcznym podpisem odbiór należności.

Podnieść należy, iż gdyby pozwany nie zlekceważył wezwania Sądu w swych zeznaniach mógłby w pełni ustosunkować się do tych okoliczności. Ponadto jak wynika z akt sprawy, wniosek o odroczenie rozprawy pełnomocnik pozwanego złożył jeszcze przed przesłuchaniem powoda, zatem nie sposób uznać, iż podnoszone przez powoda w zeznaniach kwestie, mogły mieć jakikolwiek wpływ na zgłoszenie przez pełnomocnika pozwanego przedmiotowego wniosku.

Chybionymi są też twierdzenia apelacji co do naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 kpc poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia oraz dokonanie oceny dowodów w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania w szczególności poprzez:

- niezasadne uznanie, iż powodowi nie zostało wypłacone wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalent z tytułu podróży służbowej, w sytuacji gdy powód własnoręcznym podpisem na dokumencie w postaci polecenia wyjazdu służbowego i rachunku kosztów podróży kwitował odbiór należności, oraz

- uznanie, iż strony umówiły się, iż należności z tytułu wyjazdu służbowego będą rozliczane w oparciu o wynikającą z tachografu liczbę faktycznie przejechanych kilometrów, w sytuacji gdy pozostali kierowcy w przedsiębiorstwie pozwanego rozliczali się z tzw. diet w oparciu o dystans wynikający z dokumentów przewozowych, a powód nigdy w czasie świadczenia pracy nie składał żadnych wniosków o „dopłatę” należności z uwagi na różnicę wynikającą ze wskazań tachografu i nigdy nie kwestionował sposobu wyliczania tych należności w sposób przyjęty przez pozwanego.

Art. 233 § 1 kpc stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego /por. wyrok SN z 6.11.2003 r. II CK 177/02 niepubl./. Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym

stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne /post SN z 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, niepubl. wyrok SN z 27.09.2002 r. II CKN 817/00/.

Z kolei w myśl art. 217 § 1 kpc strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

Znamiennym jest, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji strona apelująca nie była ograniczona co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia. Pomimo tego nie wykazała żadnych okoliczności wskazujących na bezzasadność zeznań powoda. Wskazać należy, że w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy z powództwa pracownika o wynagrodzenie, obowiązuje ogólna reguła procesu, że powód powinien udowadniać słuszność swych twierdzeń w zakresie zgłoszonego żądania, z tą jednak modyfikacją, iż niewywiązywanie się przez pracodawcę z obowiązku rzetelnego prowadzenia dokumentacji, powoduje dla niego niekorzystne skutki procesowe wówczas, gdy pracownik udowodni swoje twierdzenia przy pomocy innych środków dowodowych niż ta dokumentacja. (wyrok SN z 07-06-2011 II PK 317/10 LEX nr 1095826).

Na gruncie rozpoznawanego przypadku apelujący nie wnosił o przeprowadzenie jakichkolwiek dowodów mających na celu wykazać, iż należne powodowi wynagrodzenie za pracę i ekwiwalent za urlop wypoczynkowy zostało mu wypłacone. Nie wykazał też, że strony nie umówiły się, co do dodatkowego wynagrodzenia wyliczonego w oparciu o wynikającą z tachografu liczbę faktycznie przejechanych kilometrów, ani że wszelkie należności z tytułu wyjazdów rozliczane były jak podróże służbowe w postaci tzw. diet w oparciu o dystans wynikający z dokumentów przewozowych i inne świadczenia powodowi były nienależne. W aktach sprawy brak jest stosownych dokumentów potwierdzających te twierdzenia. Samo zaś twierdzenie strony nie jest dowodem. Twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę, która zgłasza to twierdzenie - art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. (zob. wyrok SN z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, W.. 2002, nr 7-8, poz. 44; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 1998 r., I ACa 308/98, (...) 2002, nr 12, poz. 147). Nieistotnym jest zatem, że powód własnoręcznie podpisał na dokumencie w postaci polecenia wyjazdu służbowego i rachunku kosztów podróży kwitował odbiór należności z tego tytułu. Nie tych bowiem świadczeń w niniejszym procesie, a dodatkowego wynagrodzenia wyliczonego w oparciu o kilometrówki dochodził powód. Co do wypłaty tego elementu wynagrodzenia, w materiale sprawy brak było natomiast dowodów innych niż zeznania samego powoda, pozwalających na poczynienie w tym przedmiocie ustaleń odmiennych.

Z tych też względów apelacyjne zarzuty dotyczące naruszenia art. 233 § 1 kpc poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia oraz dokonanie dowolnej w miejsce swobodnej oceny dowodów nie zasługiwały na uwzględnienie.

Akceptacja powyższego czyni także bezzasadnym apelacyjny zarzut naruszenia art. 77⁵ kp poprzez niezasadne uwzględnienie roszczenia o zasądzenie wynagrodzenia za przejechane kilometry i przyjęciu, iż kwoty te stanowią wynagrodzenie za pracę za okres od grudnia 2011 do marca 2012 oraz wyrównanie wynagrodzenia za pracę za okres styczeń -listopad 2011, podczas gdy świadczenia z tytułu podróży służbowej, do uregulowania których kompetencję ustanawia art. 77⁵ kp, nie mają charakteru wynagrodzenia za pracę wykonywaną w czasie podróży służbowej, ponieważ diety i inne świadczenia związane z podróżą służbową stanowią kompensatę dodatkowych kosztów, które ponosi pracownik w związku z tym, że nie wykonuje pracy w stałym miejscu pracy, lecz zmuszony jest odbyć podróż w celu jej wykonania.

Jak wyżej podniesiono przedmiotem rozpatrywanego postępowania było roszczenie powoda o dodatkowe wynagrodzenie w stawce zależnej od ilości przejechanych kilometrów, nie zaś roszczenia o świadczenia związane z odbywanymi podróżami służbowymi. W związku z tym przedmiotowy zarzut pozbawiony był jakichkolwiek podstaw prawnych.

Zaskarżone orzeczenie w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy zgodnie z treścią art. 385 kpc oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną.

O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego udzielonego powodowi za II instancję orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. a także § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 461 j.t.).